

сжщата тази тънка нищка е все още здраво чиличено вжже, способно да изтрае на дълга и яростна борба. Началниците познаваха добре значението на търпението като елементъ за крайната победа и съ красотата и величието на личния си примѣръ кжтаха силитѣ ни за решителни минути.

Но ето, съвсемъ ненадейно дойдоха цѣлукитѣ, които отъ изразъ на сърдечно звено, на страсть и упоение — явиха се като микробъ, който въ мрака на нощта се опита да прояде нищката на търпението . . .

.

— Чуйте, чуйте, подава се сигналъ.

Наистина, задъ линията на противника медна тржба мелодично извиваше гласъ. Нѣма никакво съмнение, че противникътъ готви последния си твърдъ и решителенъ ударъ.

Сърдцата забиха учестено. Очитѣ се впериха напредъ, като да искаха да изкочатъ изъ орбититѣ, да отидатъ напредъ и да надникнатъ въ вражеската линия. Но и безъ това, веднага следъ замлѣкването на тржбата, се подадоха нѣколко глави, обаче, докато се възправятъ и тръгнатъ срещу насъ — дружниятъ и точенъ огънь на нашитѣ бойци ги върна назадъ.

Само следъ минута сигналътъ пакъ се повтори и когато ехото отъ тржбата отекна та-